

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 17.12.1964, sp. zn. 7 Tz 70/64, ECLI:CZ:NS:1964:7.TZ.70.1964.1

Číslo: 8/1965

Právní věta: K postupu soudů při zjišťování skutečného stavu věci a při hodnocení důkazů. I. Ve vztahu k trestnému činu podle § 130 odst. 1 tr. zák.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 17.12.1964

Spisová značka: 7 Tz 70/64

Číslo rozhodnutí: 8

Číslo sešitu: 1-3

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Dokazování, Hodnocení důkazů, Pohlavní zneužívání, Porušování povinnosti v provozu socialistické organizace, Zjištění skutečného stavu věci

Předpisy: 140/1961 Sb. § 130 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 8/1965 sb. rozh.

K postupu soudů při zjišťování skutečného stavu věci a při hodnocení důkazů.

I.

Ve vztahu k trestnému činu podle § 130 odst. 1 tr. zák.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. prosince 1964 - [7 Tz 70/64](#).)

Rozsudkem okresního soudu v Bruntále ze dne 17. srpna 1963 sp. zn. 3 T 93/63 byli obvinění B. a Z. uznáni vinnými trestnými činy porušování plánování a kontroly národního hospodářství podle § 126 tr. zák. a poškozování majetku v socialistickém vlastnictví podle § 137 odst. 1 tr. zák. a všichni pro to odsouzeni podle § 137 odst. 1 tr. zák. za použití § 43, § 44 tr. zák. k trestům nápravného opatření. Tento rozsudek byl k odvolání obviněných krajským soudem v Ostravě rozsudkem ze dne 25. listopadu 1963 sp. zn. 6 To 484/63 zrušen, obvinění byli uznáni vinnými trestnými činy porušení povinností v provozu socialistické organizace podle § 130 odst. 1 tr. zák. a uloženy jim tresty odnětí svobody podmíněně na zkušební dobu jednoho roku.

K stížnosti pro porušení zákona Nejvyšší soud zrušil rozsudek krajského soudu v celém rozsahu

ohledně obviněného B. a přikázal krajskému soudu, aby věc znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Trestná činnost obviněných spočívala podle rozsudku krajského soudu v tom, že počátkem roku 1962 přes soustavné upozorňování na zkreslování údajů v denních záznamech řidičů ČSAD v Bruntále nevěnovali ve svých funkcích vedoucích pracovníků tohoto podniku náležitou péči kontrole správnosti tunokilometrů v prvotních dokladech a zavinuli tak zkreslování hospodářských výsledků v n. p. ČSAD v Bruntále a neoprávněnou výplatu prémie za I. čtvrtletí 1962 v částce 24 019,- Kčs.

Trestná činnost obviněného B. byla krajským soudem spatřována v souladu se skutkovými závěry soudu I. stupně v tom, že jako ředitel podniku byl několikrát upozorňován ze strany dopravní komise ONV, že v denních záznamech řidičů jsou falšovány údaje a neučinil potřebná opatření. Zejména v květnu 1962 byl upozorněn na zkreslování údajů o váze chladniček, přepravovaných z n. p. Strojovnit v Krnově, avšak na základě těchto upozornění nezajistil náležitou kontrolu denních záznamů. Vzhledem k tomu, že údaje o tunokilometrech v denních záznamech o výkonu vozidla (dále DZVV) jsou podkladem pro plnění plánu n. p. ČSAD, ovlivnily nadsazené údaje o váze přepravovaného zboží v I. čtvrtletí 1962 výkaz o plnění plánu tak, že podnik splnil plán a zaměstnancům byly vyplaceny prémie ve výši 24 019,- Kčs. Po provedené důsledné prověrce prvotních dokladů se zjistilo, že plán výkonů v tunokilometrech nebyl ve skutečnosti splněn a že tedy nárok na prémie zaměstnancům nevznikl. Z hlediska subjektivní stránky trestného činu krajský soud u obviněného B. uvedl, že sice před výplatou prémie uložil provést přepravnímu náměstkovi spoluobviněnému Z. prověrku správnosti DZVV v dopravním závodě v Krnově, že však se neměl s výsledky této prověrky spokojit, protože prověrka byla provedena ledabyle.

Dosavadní skutková zjištění a zhodnocení důkazů ohledně trestné činnosti obviněného B., nedávají dostatečnou odpověď, zda obviněný trestně odpovídá za žalovanou činnost. Krajský soud se nevypořádal s jeho obhajobou především z toho hlediska, zda žalovaná trestná činnost odpovídá celkovému vztahu obviněného k disciplíně v podniku na úseku vykazování a kontroly prvotních dokladů, sloužících k evidenci plnění plánu. Obviněný poukázal na to, že vždy dbal na správnost vyplňování výkazů v podniku a často vystupoval na výrobních poradách velmi ostře proti tomuto porušování disciplíny. Tuto jeho obhajobu potvrdil před odvolacím soudem ekonomický náměstek V. M. Krajský soud sice na tuto část výpovědi svědka v rozsudku poukázal, avšak nehodnotil ji, ani z ní nevyvodil pro obhajobu obviněného žádné závěry. Nezabýval se v této souvislosti ani tou částí obhajoby obviněného, v níž obviněný uváděl, že zorganizoval v podniku v letech 1962 - 1963 celkem 3274 vnitropodnikových kontrol, které se týkaly správnosti vykazovaných údajů o přepravě a dalších 2000 kontrol dopravním kontrolorem nákladní dopravy. Bez povšimnutí zůstala v tomto směru i výpověď spoluobviněného F. S., že obviněný B. vydal všem závodům v podniku příkaz, aby byly soustavně překontrolovávány všechny prvotní doklady, v nichž je vykázáno plnění norem na více než 130

Zhodnocením všech těchto skutečností měl krajský soud zjišťovat nejprve celkový vztah obviněného k plnění pracovních povinností na úseku, jehož se týká žalovaná trestná činnost. Tyto skutečnosti měl dále konfrontovat s poznatky vedoucího dopravní komise, svědka J. N., z jehož výpovědi vyplývá, že obviněný při jednání v dopravní komisi jednak nechtěl věřit upozorněním, že dochází ke zkreslování tonáže při přepravě ledniček v n. p. Strojovnit, jednak poukázal na to, že jde o jednotlivé případy. Soud měl hodnotit, jaké byly důvody této nedůvěry obviněného, zda šlo o projev lehkovážnosti a nedbalosti ve vztahu k plnění kontrolních úkolů, nebo zda tato nedůvěra pramenila z přesvědčení o správnosti vlastních poznatků. V souvislosti s tím bylo třeba hlouběji zhodnotit dosavadní výsledky dokazování, které se týkají prověrky, kterou obviněný nařídil v dubnu 1962 před tím, než dal souhlas k výplatě prémie a jejímž provedením pověřil svého přepravního náměstka K. Z. Bylo třeba posoudit, jaké byly možnosti obviněného na úseku kontroly správnosti vyplňování DZVV a zda nařízená

prověrka těmto možnostem odpovídala. Krajský soud měl dále prověřit a hodnotit obhajobu obviněného, že mohl nařídít výplatu premií hned po zjištění výsledku splnění plánu, že však s opatrností uložil ještě před tím provedení zmíněné prověrky přepravním náměstkem. Bylo třeba se zabývat otázkou, zda měl obviněný důvod uvěřit zprávě, kterou mu přepravní náměstek po kontrole podal. Pokud krajský soud uvedl, že obviněný už v roce 1960 charakterizoval přepravního náměstka K. Z. jako pracovníka, který není schopen zajišťovat plán výkonů, bylo třeba především uvážit, že přesto tento spoluobviněný zastával funkci přepravního náměstka a že mu z toho vyplývaly pracovní povinnosti. K spolehlivému závěru o tom, že obviněný B. si počínal nedbale, když provedení prověrky svěřil právě K. Z., bylo by třeba zjistit, že k tomuto úkolu byl Z. objektivně neschopný a že B. měl jiné možnosti, jak kontrolu zjistit. O tom však důkazy provedeny nebyly. V dosavadním řízení bylo v této souvislosti dále přehlédnuto, že podle závěru zprávy, podané k obviněnému Z. B., prováděla kontrolu přepraviců za I. čtvrtletí 1962 též pracovnice D. Její zjištění nejsou ve spise zachycena a nebyla soudy hodnocena.

Krajský soud tím, že v uvedených směrech nehodnotil okolnosti, podstatné pro zjištění skutečného stavu věci u obviněného B. případně nezjišťoval všechny rozhodné skutečnosti, porušil zákon v ustanovení § 2 odst. 6 a § 2 odst. 5 tr. ř. Proto Nejvyšší soud zrušil ohledně tohoto obviněného rozsudek krajského soudu a tomuto soudu uložil, aby ve věci znovu jednal a rozhodl.